Κυριακὴ ΙΖ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
6 Φεβρουαρίου 2022

Ἀγαπητοί μου χριστιανοί, κάθε φορὰ ποὺ διαβάζεται στὴν Θεία Λειτουργία τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο, ἔχουμε μπροστά μας τὸν ἴδιο τὸν Κύριο νὰ μᾶς ὁμιλεῖ. Αὐτὸς διδάσκει τὴν ἀλήθεια τῆς Πίστεως καὶ μᾶς προτρέπει νὰ αὐξηθοῦμε σὲ κάθε ἀρετή. Τὰ περιστατικὰ ἀπὸ τὸν ἐπίγειο βίο του, ἀλλὰ καὶ τὰ πρόσωπα ποὺ τὸν πλησιάζουν, γίνονται γιὰ μᾶς ἀφορμὴ νὰ μάθουμε πῶς θὰ βαδίσουμε τὸν δρόμο τῆς ἀρετῆς, ποὺ ὁδηγεῖ στὴ σωτηρία. Κάθε Κυριακὴ ἡ Ἐκκλησία διαλέγει καὶ ἕνα ξεχωριστὸ ἀγώνισμα, γιὰ νὰ μᾶς ἀσκήσει. Σήμερα μᾶς καλεῖ νὰ ἀγωνισθοῦμε στὰ ἀγωνίσματα τῆς πίστεως καὶ τῆς ταπεινώσεως.

Τὶ εἶναι γιὰ ἐμᾶς τοὺς Χριστιανοὺς ἡ πίστη; Εἶναι ἡ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸν ἴδιο τὸν Χριστό. Νὰ τὸν πιστεύουμε ὡς ἀληθινὸ Θεὸ καὶ μόνο Σωτήρα τοῦ κόσμου. Νὰ ἀποδεχόμαστε χωρὶς ἀμφιβολίες ὅλα ὅσα ἐκεῖνος μᾶς ἀποκαλύπτει καὶ ὅλα ὅσα μᾶς διδάσκει γιὰ τὴν καθημερινή ζωή. Καὶ τὶ εἶναι ἡ ταπείνωση; Νὰ ἔχουμε συναίσθηση ποιοὶ εἴμαστε καὶ ποιὰ εἶναι ἡ πραγματική μας ἀξία. Νὰ ἀναγνωρίζουμε τὴν ἀδυναμία καὶ τὴν ἀτέλειά μας.

Ὅταν μὲ τὴν ταπείνωση καταλάβουμε πόσο μικροὶ καὶ ἀδύναμοι εἴμαστε μπροστὰ στὸν Χριστό, τότε πιστεύουμε στὴν παντοδύναμη θεότητά του καὶ τηροῦμε πρόθυμα τὶς ἐντολές του. Ὅταν ὅμως μᾶς λείπει ἡ ταπείνωση καὶ ἔχουμε μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτό μας, τότε δὲν μποροῦμε νὰ παραδεχθοῦμε τὸν Χριστό ὡς Κύριο, οὔτε νὰ ὑποταχθοῦμε στὸ θέλημά Του. Ἡ ἐμπειρία τῶν ἁγίων δείχνει ὅτι ἡ πίστη καὶ ἡ ταπείνωση πορεύονται πάντα μαζί. Ἡ ταπείνωση δείχνει τὴν πίστη καὶ ἡ πίστη ὁδηγεῖ στὴν ταπείνωση. Αὐτὰ τὰ δύο ἀποτελοῦν βασικὰ καὶ ἀπαραίτητα γνωρίσματα τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ. Γι’ αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία θέλει μὲ ἔμφαση νὰ μᾶς τὰ ὑπενθυμίσει. Τὸ περιστατικὸ τῆς Χαναναίας, ποὺ περιλαμβάνει ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπή, ἔχει αὐτὸ τὸν σκοπό.

Ἡ Χαναναία εἶναι μία γυναίκα ποὺ γεννιέται, μεγαλώνει καὶ ζεῖ μέσα σὲ εἰδωλολατρικὸ περιβάλλον. Ἔχοντας μία κόρη δαιμονισμένη ἀκούει γιὰ τὸν Χριστό, τόν συναντᾶ καὶ δείχνει μεγάλη πίστη στὸ πρόσωπό Του, ἐπειδὴ ταπείνωση. Σὲ ἀντίθεση μὲ πολλοὺς Ἰουδαίους ποὺ δὲν τὸν πλησιάζουν ἤ τὸν διώχνουν ἀπὸ τὸν τόπο τους, ὅπως οἱ Γαδαρηνοί. Ἡ Χαναναία δείχνει ἐπίσης τὴν πίστη της, ὅταν παραδέχεται τὸν Χριστό ὡς «υἱὸ Δαυῒδ», δηλαδὴ ὡς τὸν Μεσσία, καὶ ζητεῖ νὰ τὴν ἐλεήσει. «Ἐλέησόν με, υἱέ Δαυῒδ. Ἡ θυγάτηρ μου κακῶς δαιμονίζεται». Δείχνει

ἀκόμη τὴν πίστη της, ὅταν ὁ Χριστὸς φαίνεται νὰ μὴν τὴν προσέχει καθόλου καὶ ἐκείνη ἐπιμένει νὰ τὸν παρακαλεῖ. Κι ὅταν ὕστερα ἀπὸ ὥρα ὁ Χριστὸς ἀπευθύνεται σ'αὐτὴν, τῆς ὁμιλεῖ περιφρονητικὰ. «Δὲν εἶμαι σταλμένος παρὰ στὰ πρόβατα τῆς γενεᾶς τοῦ Ἰσραήλ», τῆς λέει. Ἐκείνη δὲν ὑποχωρεῖ. Κάποιος ἄλλος στὴ θέση της θὰ εἶχε ἀπογοητευθεῖ. Σ' αὐτὸ τὸ κρίσιμο σημεῖο ὁ Χριστὸς τὴ δυσκολεύει ἀκόμη περισσότερο, καθὼς τῆς ἀπευθύνει λόγους πολὺ σκληρούς. «Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ πάρω τὸ ψωμὶ τῶν παιδιῶν καὶ νὰ τὸ ρίξω στὰ σκυλιὰ». Κάθε νέος λόγος τοῦ Χριστοῦ εἶναι καὶ πιὸ προσβλητικός. Κι ὅμως ἡ Χαναναία, ἀντὶ νὰ ἀπογοητευθεῖ, δείχνει ἀσυνήθιστη πίστη. «Ναί, Κύριε, ἀλλὰ καὶ τὰ σκυλιὰ τρῶνε ἀπὸ τὰ ψίχουλα ποὺ πέφτουν ἀπὸ τὸ τραπέζι τῶν κυρίων τους». Δὲν πληγώνεται ἀπὸ τὶς προσβολές, οὔτε ἀγανακτεῖ. Μὲ τὴν ταπείνωσή της ἀνεβαίνει πιὸ ψηλά. Ὁ Χριστὸς ὀνομάζει τοὺς Ἰουδαίους παιδιά καὶ ἐκείνη τοὺς ὀνομάζει κυρίους. Τὴν ἴδια ὁ Χριστὸς τὴν παρομοιάζει μὲ σκυλί, ἀλλὰ ἐκείνη δὲν ἀντιλέγει στὸν περιφρονητικό λόγο. Γεμάτη ἀπὸ ταπείνωση, τὸ ἀποδέχεται. Καὶ τὸ πιὸ θαυμαστὸ εἶναι ὅτι αἰσθάνεται ὅτι καὶ σὰν σκυλὶ δικαιοῦται κάτι ἀπὸ τὸ περίσσευμα ποὺ ὁ Χριστὸς δίνει στὰ παιδιά του.

Μὲ αὐτὴ τὴ στάση της ἡ Χαναναία ἀποδεικνύεται πρωταθλήτρια στὴν πίστη καὶ στὴ ταπείνωση. Ξεπερνᾶ ὄχι μόνο τοὺς Ἰουδαίους, ποὺ ὁμιλοῦν μὲ ἔπαρση καὶ αὐθάδεια μπροστὰ στὸ Χριστό, ἀλλὰ καὶ ἐκείνους ποὺ εἶναι κοντά του καὶ δυσπιστοῦν στὸν λόγο Του. Ἡ Χαναναία τέλος κάμπτει τὸν ἴδιο τὸν Χριστό, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ θεραπεύει τὴν κόρη της.

Τώρα μποροῦμε νά κατανοήσουμε τὴν αἰτία ποὺ ὁ Χριστὸς τῆς παρουσίασε τόσο μεγάλες δυσκολίες. Ὁ παιδαγωγικός Του τρόπος ὁδήγη-σε τὴν ἴδια καὶ ἀποκάλυψε στοὺς ἄλλους τὴ δύναμη ποὺ μπορεῖ νὰ προκαλεῖ τὸ θαῦμα «Ὦ γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις· γενηθήτω σοι ὡς θέλεις»

Ἀδελφοί μου, αὐτὴ ἡ δύναμις εἶναι τὸ ζητούμενο τοῦ κάθε ἀνθρώπου μέσα στὴν ἱστορία, προκειμένου νὰ ἰσορροπίσει ἡ ζωή καὶ νὰ ἐξασφαλισθεῖ ἡ σωτηρία. Ἂς ἔχουμε τή βεβαιότητα γιὰ νὰ μὴ χάνουμε χρόνο, ὅτι ἡ πίστη καὶ ἡ ταπείνωση τῆς Χαναναίας εἶναι διαχρονικὰ ὁ κινητήριος μοχλὸς αὐτῆς τῆς δύναμης.